

Quin remei si no!

I darrere seu corria Dingo –Dingo, el gos groc–, sempre afamat, amb una bocassa oberta com una ratera, sempre a la mateixa distància del cangur, ni més ni menys.

Quin remei si no!

I el cangur no parava de córrer i vinga córrer, fins que les potes del darrere li feien mal.

Quin remei si no!

I així fins que van arribar al riu Wollgong.

Ara bé: allà no hi havia pont de cap mena, ni barca i el cangur no sabia com fer-s'ho per passar el riu; de manera que, posant-se dret sobre les potes del darrere, va fer un gran salt.

Quin remei si no!

I continuà saltant i saltant. Saltant com un cangur.

I...

Aquesta és la cançó que fa memòria d'una cursa –cas únic en la història– que va córrer un cangur tota seguida.

En donà la sortida el gran déu Nqong; duia la davantera el vell cangur; darrere li corria el gos groc amb gran fal·lera. Com botia, el cangur! A cada salt, vint-i-cinc peus! Un bot fenomenal!

De sol a sol, sense parar va córrer pel pedruscall i per la sorra, fent anar per les planes i els turons les potes del darrere com pistons.

Darrere seu, no pas a poc a poc, corria Dingo, com un núvol groc, que ni temps li quedava per lladrar!

Si en van fer de camí sense parar! Fins on van arribar?
Si no ho saps tu, ja pot ben dir-se que no ho sap ningú.

RUDYARD KIPLING. *Precisament així* (adaptació)

